

รู้จักกันดี ก่อนเล่นดิจิตอล

บทนำ

กล้องดิจิตอลมีความนิยมเพิ่มขึ้นทุกวันๆ หากไม่รู้เกี่ยวกับมันเลย อาจจะดูเขยไปหน่อยสำหรับยุคนี้ คนรุ่นใหม่หลายคน อาจจะเริ่มเล่นกล้องดิจิตอลโดยที่ไม่ได้เล่นกล้องฟิล์มมาก่อนด้วยซ้ำ การเลือกกล้องดิจิตอล โดยเฉพาะกล้องดิจิตอลคอมแพ็ค อาจจะยากกว่าการเลือกกล้องฟิล์มหรือกล้อง Digital SLR (DSLR) เพราะรวมแทบทุกอย่างไว้ในตัว เลนส์ก็ถอดเปลี่ยนไม่ได้ อย่างกล้อง SLR ทั่วไป เป็นตัวถ่ายทอดรายละเอียด ความคมชัด ของภาพ ไปสู่ เซ็นเซอร์รับภาพ (Image sensor) ในตัวกล้อง ซึ่งเป็นตัวแปรหนึ่งที่สำคัญในการกำหนดคุณภาพของภาพที่ออกมา หรือพอเทียบได้กับฟิล์ม และแถมยังมีแฟลชในตัวที่ต้องพิจารณาด้วยเช่นกัน ผมหวังว่าบทความนี้จะช่วยให้หลายๆ คนรู้จักและคุ้นเคยกับกล้องดิจิตอลมากขึ้น

1. ประเภทของกล้องดิจิตอล

กล้องดิจิตอลที่พบเห็นทั่วไป แบ่งได้ง่ายๆ จะมีอยู่ 2 ประเภท คือ กล้องดิจิตอลคอมแพ็ค (หรือเรียกว่า digital point-and-shoot แปลว่า เส็งแล้วถ่ายได้เลย) กับ กล้องดิจิตอล SLR (นิยมเรียกสั้นๆ ว่า DSLR) สำหรับแบบแรกจะเป็นกล้องขนาดเล็ก กระทัดรัด มีตั้งแต่ขนาดเล็กมาก ถึง ปานกลาง หลายระดับราคา (ปัจจุบันมีตั้งแต่ ไม่ถึงหมื่นจนถึงสี่หมื่นกว่าบาท), ส่วนมากจะติดมากับเลนส์ซูมถอดเปลี่ยนไม่ได้ แต่บางตัวอาจจะเป็นเลนส์ทางยาวโฟกัสคงที่, มีโหมดออโต้ใช้ง่าย กดอย่างเดียว ไม่ต้องสนใจอะไรมาก และมักจะมีโหมดสำเร็จรูป เช่น ถ่ายระยะใกล้ (close-up หรือ macro), ถ่ายพลุ, ถ่ายงานเลี้ยงกลางคืน, ถ่ายภาพบุคคล เป็นต้น หรือ ให้ถูกใจช่างภาพขึ้นมาหน่อยก็จะมี โหมด A หรือ Av (ผู้ใช้เลือกรับแสง กล้องจะเลือกค่าความเร็วชัตเตอร์ให้), โหมด S หรือ Tv (ผู้ใช้เลือกความเร็วชัตเตอร์ กล้องเลือกรับแสงให้) และ โหมด M (manual คือ ต้องปรับเองทั้งสองค่า) ลูกเล่นกล้องดิจิตอลคอมแพ็ค จะว่าไปก็มีไม่น้อยทีเดียว ไม่ว่าจะ

กล้องดิจิตอล SLR

ระบบวัดแสงแบ่งพื้นที่ (multi-segment), เฉลี่ยหนักกลาง (center-weighted), เฉพาะจุด (spot) ฯลฯ จะมี spot ตามกรอบโฟกัสอีกด้วย ระบบบอดี้โฟกัส มีทั้งแบบทำงานครั้งเดียว หรือต่อเนื่อง และยังมีเมน

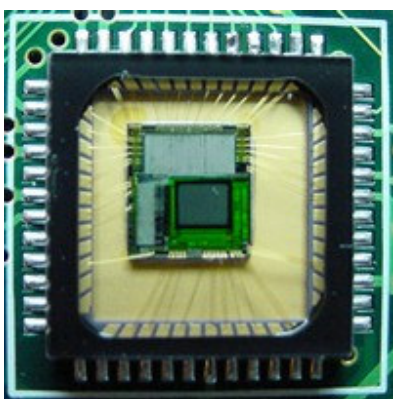

กล้องดิจิทัลคอมแพ็ค

นวลโฟกัสให้เลือกใช้อีกด้วย ในขณะที่กล้องคอมแพ็คใช้ฟิล์มทั่วไป แทบจะไม่ค่อยมีอะไรให้ปรับเลือกมากนัก ซึ่งเป็นข้อแตกต่างอย่างหนึ่งสำหรับกล้องคอมแพ็คใช้ฟิล์มทั่วไปกับกล้องดิจิทัลคอมแพ็คก็ว่าได้ ดังนั้นจึงไม่ต้องแปลกใจที่ได้ยินหลายคนบ่นว่ากล้องดิจิทัลใช้ยาก (การมีปุ่มให้ปรับเลือกเยอะ อาจจะไม่เป็นผลดีเสมอไปสำหรับคนไม่ได้เล่นกล้องจริงจัง) ปกติ

กล้องดิจิทัลคอมแพ็คจะมีแฟลชในตัว แต่กำลังไม่สูงนัก ดังนั้นรุ่นที่แพงขึ้นมาหน่อยจะมีแฟลชฮอตชู (hotshoe) ไว้เสียบแฟลชภายนอกกำลังแรงขึ้น ไว้เอาใจคนที่เล่นกล้องจริงจังด้วย ในแง่อุปกรณ์เสริมอื่นๆ อาจจะมีให้เลือกใช้ได้ด้วย เช่น เลนส์ Converter , ฟิลเตอร์ เป็นต้น สำหรับกล้อง DSLR เหมือนกล้อง SLR ใช้ฟิล์มปกติแทบทุกอย่าง ถอดเปลี่ยนเลนส์ได้ เสียบแฟลชภายนอก หรือใช้อุปกรณ์เสริมต่างๆ ได้ตามปกติ ภายนอกจะต่างไปบ้างก็ตรงที่มีจอแอลซีดี (LCD) อยู่ข้างหลัง และไม่ต้องมีมอเตอร์เลื่อนฟิล์ม ฝาหลังจึงไม่มี (ในขณะที่เขียนนี้ Leica กำลังจะพัฒนาฝาหลังดิจิทัล 10 ล้านพิกเซล สำหรับกล้องฟิล์ม SLR รุ่น R8 และ R9 น่าสนใจทีเดียว เพราะปัจจุบันยังไม่มีฝาหลังดิจิทัลสำหรับกล้องฟิล์ม 35 มม. ออกมาเลย) สิ่งที่แตกต่างกันใหญ่จะเป็นเรื่ององศารับภาพที่ไม่เท่ากับกล้องฟิล์ม และจอ LCD ซึ่งเอาไว้มองภาพหลังจากถ่ายแล้วเท่านั้น (review) ซึ่งจะต่างจากกล้องดิจิทัลคอมแพ็คที่ใช้ดูก่อนถ่ายได้ด้วย (preview) นอกจากนี้ราคาตัวกล้อง DSLR ยังค่อนข้างแพงเมื่อเทียบกับตัวกล้อง SLR ใช้ฟิล์ม

A CMOS image

2. อิมเมจเซ็นเซอร์ ส่วนสำคัญของกล้องดิจิทัล

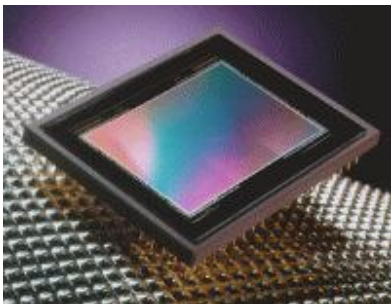
เซ็นเซอร์รับภาพ หรืออิมเมจเซ็นเซอร์ (Image sensor) ทำหน้าที่เหมือนฟิล์ม ที่รับภาพมาจากเลนส์ ในขณะที่ฟิล์ม ภาพจะเกิดเป็นภาพแฝงในฟิล์ม หลังจากนั้นนำไปผ่านกระบวนการเคมีจึงจะออกมาเป็นภาพจริงได้ ในกรณีของเซ็นเซอร์รับภาพ มันจะแปลงแสงที่รับมาให้สุดท้ายออกมาเป็นสัญญาณทางไฟฟ้า หรือออกเป็นข้อมูลได้นั่นเอง โดยอาศัยวงจรอิเล็กทรอนิกส์ช่วย ภาพที่ออกมาจึงอยู่ในรูปแบบไฟล์ข้อมูลดิจิทัลที่จับต้องไม่ได้อย่างฟิล์ม มีข้อดีตรงที่เราสามารถโอนย้ายและทำสำเนาไฟล์ข้อมูลนี้ให้

เหมือนต้นฉบับรื้อยเปอร์เซ็นต์ ได้ไม่จำกัดจำนวน และสามารถนำไฟล์ข้อมูลดิจิทัลนี้ไปใช้งานได้หลากหลาย

ขนาดภาพของไฟล์ข้อมูลที่ออกมาเป็นกี่ล้านพิกเซล (megapixels) ก็ขึ้นอยู่กับขนาด

และจำนวนพิกเซลของอิมเมจเซ็นเซอร์ด้วย ในแต่ละพิกเซลก็เหมือนเป็นจุดสีเล็กๆ เมื่อนำวางเรียงต่อกันจนประกอบขึ้นเป็นภาพๆ หนึ่ง หากจำนวนพิกเซลมาก มันก็จะมีรายละเอียดของภาพมากขึ้นตามไปด้วย ปัจจุบันกล้องดิจิทัลคอมแพ็ค จะมีความละเอียดอยู่ในช่วง 3 - 5 ล้านพิกเซล แม้รายละเอียดจะสู้ฟิล์มไม่ได้ แต่ก็ถือว่าเพียงพอในการอัดรูปขนาด 4x6 นิ้ว ถึง 8x10 นิ้ว แล้ว (ถ้าต้องการนำภาพไปอัด ควรจะถ่ายที่ความละเอียดสูงสุดเท่านั้น) ส่วนกล้อง DSLR มักจะอยู่ที่ 6 ล้านพิกเซล ถึง 10 กว่าล้านพิกเซลก็มี

ที่พิกเซลถึงจะสวยละ ทำไมแต่ละที่บอกขนาดที่อัดได้สูงสุดไม่เท่ากัน ? มีวิธีง่ายๆ ที่พอจะใช้เป็นแนวทางได้บ้าง คือนำจำนวนพิกเซลของภาพในแนวนอน หรือ แนวตั้งหารด้วยความยาว หรือ ความกว้าง ของภาพของกระดาษอัดที่ต้องการ สมมติ ภาพขนาด 3 ล้านพิกเซล 2048 x 1536 พิกเซล (อัตราส่วน 4:3) เมื่อนำไปอัดภาพบนกระดาษขนาด 8x10 นิ้ว จะได้ภาพใหญ่สุดที่ไม่ถูกตัดส่วนใดออกขนาด 10 x 7.5 นิ้ว จะเทียบได้ว่าบนภาพนั้น จะมีจำนวนพิกเซลต่อระยะหนึ่งนิ้ว (pixels per inch หรือ ppi อาจจะคนละความหมายกับ dots per inch หรือ dpi ขึ้นอยู่กับอุปกรณ์ที่พิจารณา เช่น ถ้าสแกนเนอร์ dpi กับ ppi ความหมายเดียวกัน แต่ถ้าเป็นอิงค์เจ็ทพริ้นเตอร์จะคนละความหมาย) ทั้งแนวตั้งและแนวนอน คือ $2048 / 10 = 204.8$ (หรือ $1536 / 7.5 = 204.8$ เช่นกัน) หรือในกรณี ภาพขนาด 5 ล้านพิกเซล 2592 x 1944 พิกเซล (อัตราส่วน 4:3) เมื่อนำอัดภาพขนาด 6x8 นิ้ว (เต็มพื้นที่กระดาษ)

A CCD image sensor

เทียบได้ว่า มีจำนวนพิกเซลต่อระยะหนึ่งนิ้ว ทั้งแนวตั้งและแนวนอนเท่ากับ $2592 / 8 = 324$ (หรือ $1944 / 6 = 324$ เช่นกัน) - > ซึ่งถ้าค่าที่คำนวณได้ มากกว่า 300 ppi หรือ มากกว่า ถือว่ายังให้รายละเอียดที่ดีมาก แม้จะมองที่ระยะใกล้มากด้วยตาเปล่าก็ตาม หากอยู่ระหว่าง 200 - 300 ppi ก็ยังถือว่าให้รายละเอียดในระดับที่ดีอยู่ (เมื่อมองที่ระยะปกติ

ประมาณ 40 ซม.) แต่ถ้าน้อยกว่า 150 ppi ลงมาแล้ว คุณภาพจะลดลงไปอยู่ในระดับพอใช้ได้เท่านั้น

ขนาดของอิมเมจเซ็นเซอร์มักจะมีขนาดเล็กกว่าฟิล์ม 35 มม. (36 x 24 มม. อัตราส่วน 3:2) ของกล้องดิจิทัลคอมแพ็คมักจะมีขนาดเล็กมาก (และอัตราส่วน 4:3) เรามักจะได้ยินขนาดมักจะบอกเป็นความยาว

เส้นทแยงมุมของเซ็นเซอร์รับภาพ เช่น 1/2.5 นิ้ว , 1/1.8 นิ้ว , 2/3 นิ้ว เป็นต้น ถ้าเป็นขนาด 1/1.8 นิ้ว ขนาดพื้นที่รับภาพจะเท่ากับประมาณ 7.2 x 5.3 มม. ถ้าเป็นขนาด 2/3 นิ้ว ขนาดพื้นที่รับภาพจะเท่ากับประมาณ 8.8 x 6.6 มม. จะเห็นว่าเล็กมากเมื่อเทียบกับขนาดฟิล์ม 35 มม. แต่เมื่อนำมาอัดรูปขยายใหญ่แล้ว ก็เรียกได้ว่าเล็กพริกขี้หนูจริงๆ

สำหรับกล้อง DSLR ส่วนใหญ่นิยมมีขนาดใกล้เคียงกับ 24 x 16 มม. (อัตราส่วน 3:2 เหมือนฟิล์ม 35 มม.) จะมีกล้อง DSLR บางตัวที่มีขนาดเท่าฟิล์ม 35 มม. อยู่เหมือนกัน (ซึ่งก็ราคาแพงมาก ในขณะนี้) และด้วยความที่พื้นที่รับภาพเล็กกว่าฟิล์ม 35 มม. นี้เอง ทำให้เมื่อใช้เลนส์กล้องฟิล์ม 35 มม. ตามปกติ จะต้องสกรีนภาพที่แคบกว่า

ชนิดของเซ็นเซอร์รับภาพเห็นทั่วไปจะมีสองแบบตามกรรมวิธีผลิต คือ ซีซีดี (CCD) กับ ซีมอส (CMOS) ซึ่งในกล้องดิจิตอลคอมแพ็คส่วนใหญ่จะเป็น CCD ขณะที่กล้อง DSLR จะมีทั้ง CCD และ CMOS แต่อย่างไรก็ตามรูปแบบวงจรอิเล็กทรอนิกส์ของเซ็นเซอร์รับภาพในกล้องดิจิตอลคอมแพ็คกับ DSLR จะเป็นคนละแบบกัน ซึ่งจะมีความแตกต่างในเรื่องคุณภาพ และก็ทำให้ลูกเล่นบางอย่างแตกต่างกันออกไปด้วยอย่างที่เกริ่นไปข้างต้น บ้างแล้วกล้องดิจิตอลคอมแพ็ค

3. เลนส์นั้นสำคัญไฉน

ตามปกติ เลนส์ถือว่าเป็นส่วนที่สำคัญที่สุดในการกำหนดคุณภาพของรูปที่ได้ โดยเฉพาะในกล้องใช้ฟิล์ม แต่เมื่อเป็นกล้องดิจิตอลแล้ว อิมเมจเซ็นเซอร์มีผลมากต่อคุณภาพของรูปด้วย แต่ถึงอย่างไรเลนส์ก็ยังคงมีความสำคัญอยู่ไม่น้อยที่ต้องพิจารณาด้วย ซึ่งจะเห็นได้ว่าช่างภาพส่วนใหญ่จะให้ความเชื่อถือกับเลนส์ที่มีชื่อเป็นที่รู้จักมากกว่า ส่วนใหญ่กล้องดิจิตอลคอมแพ็คมักจะติดมากับเลนส์ซูม ยกตัวอย่างเช่น เลนส์ 7.2 - 28.8 มม. f2.0 - 3.0 หมายถึง ทางยาวโฟกัสสั้นที่สุด 7.2 มม. มี

Digital Zoom

ดิจิตอลคอมแพ็คมักจะติดมากับเลนส์ซูม ยกตัวอย่างเช่น เลนส์ 7.2 - 28.8 มม. f2.0 - 3.0 หมายถึง ทางยาวโฟกัสสั้นที่สุด 7.2 มม. มี

ขนาดรับแสงกว้างสุดที่ f2.0 และมีช่วงทางยาวโฟกัสยาวสุดที่ 28.8 มม. รับแสงกว้างสุดที่ f3.0 (ถือว่าค่อนข้างสว่างมากเมื่อเทียบกับเลนส์ของซูมของกล้องฟิล์มคอมแพ็ค)

SLR Zoom Lens

ก็ถือว่ายังดีกว่าซูมแบบดิจิทัล (digital zoom) มากนัก ดังนั้นจะเห็นว่าช่วงภาพส่วนใหญ่ไม่ค่อยให้ความสนใจกับ digital zoom กันมากนัก

อย่างที่ได้อธิบายไปในหัวข้อก่อนหน้านี้ เกี่ยวกับองค์ประกอบของกล้องดิจิทัล มักจะไม่เท่ากับกล้องฟิล์มบ่อยครั้งที่เราจะพบว่าผู้ผลิตนิยมบอกทางยาวโฟกัสของเลนส์กล้องดิจิทัลคอมแพ็ค เป็นค่าทางยาวโฟกัสที่เทียบเท่ากับของเลนส์กล้องฟิล์ม 35 มม. เช่น บอกว่าเลนส์มีทางยาวโฟกัส เทียบเท่า 35 - 105 มม. ในขณะที่มีค่าทางยาวโฟกัสจริงของเลนส์เท่ากับ 7.1 - 21.3 มม. (3x) ทั้งนี้เพื่อบอกค่าองค์ประกอบที่คนส่วนใหญ่คุ้นเคยอยู่แล้วกับเลนส์ของกล้องฟิล์ม 35 มม. จะทำให้ผู้ใช้เข้าใจได้ง่ายกว่า แต่เมื่อพิจารณาค่าช่วงระยะชัด (depth of field) คงต้องถือตามค่าทางยาวโฟกัสจริงของเลนส์ (ตามการคำนวณ ต้องคิดถึงอัตราขยายที่แตกต่างกันด้วย แต่โดยรวมแล้ว ค่าทางยาวโฟกัสจะมีผลมากกว่า) หลายคนจะสังเกตว่าใช้กล้องดิจิทัลคอมแพ็คแล้ว มันให้ช่วงระยะชัดที่กว้างมาก แม้จะเป็นช่วงรูรับแสงกว้างสุดก็ตาม ทำให้เวลาถ่ายภาพบุคคล อาจจะไม่ได้อากหลังเบลอมากอย่างที่ต้องการหรือที่เคยเห็นกับเลนส์กล้องฟิล์ม SLR ปกติ ในกรณีนี้เลนส์ที่มีช่วงทางยาวโฟกัสมากจะได้เปรียบกว่า โดยเฉพาะเลนส์ที่มีทางยาวโฟกัสจริงประมาณ 50 มม. ขึ้นไป

2x Optical zoom

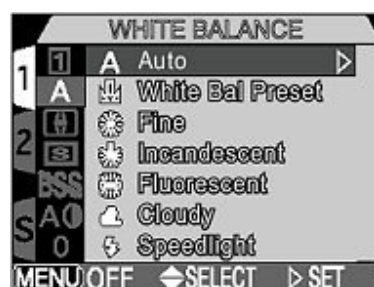
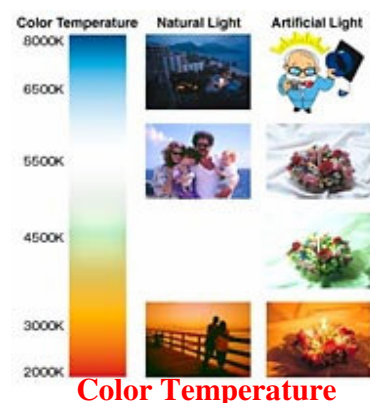

2x Digital zoom

สำหรับกล้อง DSLR ส่วนใหญ่พื้นที่เซ็นเซอร์รับภาพจะเล็กกว่าฟิล์ม 35 มม. แต่ก็ไม่ได้เล็กมากอย่างในกล้องดิจิทัลคอมแพ็ค ผู้ผลิตนิยมบอกเป็นตัวคูณทางยาวโฟกัส เช่น 1.3 , 1.5 , 1.7 เป็นต้น (กล้องดิจิทัลคอมแพ็คมักจะมีค่าอยู่ในช่วงประมาณ 4 - 6 แล้วแต่ขนาดของเซ็นเซอร์รับภาพ) ซึ่งเป็นค่าที่ใช้บอกองศารับภาพเทียบเท่ากับกล้องฟิล์ม 35 มม. เช่นเดียวกัน เช่น สมมติว่า ใช้เลนส์ทางยาวโฟกัส 20 มม. เมื่อนำมาใช้กับกล้อง DSLR ที่มีค่าตัวคูณทางยาวโฟกัส 1.5 ก็จะได้ องศารับภาพนั้นจะเทียบเท่าเมื่อใช้เลนส์ $20 \times 1.5 = 30$ มม. แต่อย่างไรก็ตามค่าช่วงระยะชัดนั้น (depth of field) ก็ยังถือตามค่าทางยาวโฟกัสจริงของเลนส์ซึ่งจะไม่ต่างกันมากอย่างกรณีของกล้องดิจิทัลคอมแพ็ค ช่วงภาพบางคนอาจจะมองเป็นข้อดีอย่างหนึ่งคือ ได้เลนส์ที่เป็นช่วงเทเลมากขึ้น เช่น ใช้เลนส์ 300 มม. f2.8 ก็จะกลายเป็นเทียบเท่าเลนส์ 450 มม. f2.8 เป็นต้น ถ้ามองตรงนี้เป็นข้อดีได้ ข้อเสียก็คือช่วงเลนส์มุมกว้างนั่นเอง ที่จะทำให้ได้ยาก เช่น ถ้าใช้เลนส์ซูมมุมกว้างช่วง 18 - 36 มม. ก็จะกลายเป็นเลนส์ซูมเทียบเท่า 27 - 54 มม. ซึ่งยังไม่กว้างอย่างที่หลายคนต้องการ บางคนอาจจะยอมลงทุนซื้อกล้อง DSLR ที่ใช้เซ็นเซอร์รับภาพขนาดเท่าฟิล์ม 35 มม. มาใช้เลยก็มี (ขณะที่เขียนนี้ Nikon กำลังจะวางตลาดเลนส์ซูมมุมกว้าง 12-24 มม. ซึ่งออกแบบสำหรับใช้กับ DSLR โดยเฉพาะ)

4. สีที่ถ่ายทอด

สีของกล้องดิจิทัลมักจะพยายามเน้นไปแนวทางที่ถูกต้องเที่ยงตรง โดยเฉพาะกล้องรุ่นใหม่ ๆ ทำได้ดีขึ้นกว่าสมัยก่อนมากทีเดียว (ความเห็นผู้เขียน คิดว่าคล้ายฟิล์มตระกูล Kodachrome) มากกว่าจะไปเน้นให้สีสันจัดจ้านอย่างฟิล์มหลายๆ ตัวที่นิยมในท้องตลาด ดังนั้นบางคนที่ใช้ฟิล์มมาก่อนพอเริ่มใช้กล้องดิจิทัลใหม่ๆ อาจจะรู้สึกว่ามันดูจืดๆ ไม่ค่อย

White Balance

สวยนัก อย่างไรก็ตามการปรับแต่งสีให้กับรูปภาพดิจิทัลให้สวยสดกว่าที่เห็นไม่ใช่เรื่องยากนัก อาจจะปรับเลือกในตัวกล้อง หรือจะเลือกทำในคอมพิวเตอร์ภายหลัง ซึ่งใครๆ ก็สามารถเรียนรู้และทำได้เองไม่ยากเย็นนัก ยังมีโปรแกรมบางตัวที่ปรับแต่งสีให้เหมือนกับฟิล์มยี่ห้อนิยมบางตัวอีกด้วย

นอกจากนี้กล้องดิจิทัลยังมีให้เลือกปรับไวท์บาลานซ์ (white balance

นิยมย่อว่า WB) หรืออาจจะแปลเป็นไทยได้ว่า ปรับสมดุลสีขาว ซึ่งถือว่าเป็นจุดเด่นอย่างหนึ่งของกล้องดิจิทัล ซึ่งเมื่อก่อนจะมีเฉพาะในกล้องวิดีโอ

เท่านั้น เพื่อให้ภาพที่ได้มีสีสันทันที่ถูกต้องใกล้เคียงกับที่ตาเห็นในสภาพแสงต่างๆกัน เช่น ภายใต้อาสงจากหลอดไส้ , หลอดฟลูออเรสเซนต์, ไฟแฟลช เป็นต้น พร้อมทั้งมี manual white balance ให้เราเลือกใช้ในกรณีที่ต้องการความเที่ยงตรงของสีมากขึ้น ปกติแล้ว ดวงตาเรา สามารถทำ white balance อัตโนมัติ ได้ดีมาก จนบางครั้งเราไม่ได้สังเกต และแน่นอนว่ากล้องมี Auto White Balance (เรียกย่อว่า AWB) ให้เลือกใช้เหมือนกัน ดังนั้นจึงไม่ต้องกังวลว่าจะปรับเลือกไม่ถูกในช่วงแรก

ในขณะที่ฟิล์มสีแต่ละรุ่น จะถูกออกแบบมาให้เหมาะกับสภาพแสงเดิยวเท่านั้น เช่น ฟิล์ม Daylight เหมาะกับแสงแดดปกติ (ช่วงเที่ยงวัน), ฟิล์ม Tungsten เหมาะกับแสงจากหลอดไส้ หากนำไปถ่ายในสภาพแสงอื่น เช่น เมฆมาก, ตอนพระอาทิตย์ขึ้น / ตก หรือ แสงแฟลช เป็นต้น สมดุลสีที่ได้จะแตกต่างออกไปบ้าง ซึ่งจะแก้ไขได้โดยใช้ฟิลเตอร์แก้สี หรือจะให้ร้านปรับแก้ให้ตอนอัดรูปก็ได้ซึ่งในบางครั้งอาจจะออกมาไม่ได้อย่างที่เราต้องการ ซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งที่ผู้ใช้ฟิล์มหลายๆ คน นิยมอัดรูปในระบบดิจิทัลมากขึ้น ซึ่งจะได้กล่าวถึงในภายหลัง

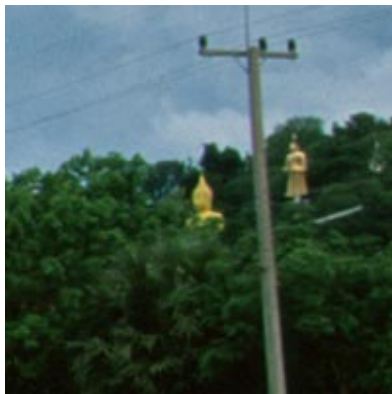
Tungsten Film

5. น้อยส์คืออะไร ?

น้อยส์ หรือ noise เป็นสัญญาณรบกวนที่เกิดขึ้น มักจะปรากฏเป็นเม็ดๆ ในภาพ อาจจะเป็นสีเดียว หรือหลายๆ สี ก็มี (แต่หากเป็นแนวรั้วสีแปลกๆ เกิดเฉพาะบนส่วนที่มีรายละเอียดมาก อย่างลายผ้าดีๆ ตรงนี้จะไม่ใช่ noise

แต่เป็น มอ หรือ มอเร Moire จะไม่บอกกล่าวถึงสาเหตุในที่นี้) จะเห็นได้ในรูป มากบ้าง น้อยบ้าง และอาจจะสังเกตได้ง่ายในส่วนที่เป็นเงามืด ปัจจัยที่ทำให้เกิด noise มีต่างๆ กัน ทั้งชนิดและขนาดของพิกเซลบนเซ็นเซอร์รับภาพ, ความเร็วชัตเตอร์, ความไวแสง เป็นต้น จะพอเปรียบเทียบได้กับเกรนของฟิล์ม ดังนั้นจะได้ยินหลายๆ คนเรียก noise นี้ว่า ดิจิตอลเกรน (digital grain) ก็มี

noise ยิ่งมีน้อยยิ่งดี ภาพจะดูใสสะอาดมากขึ้น เหมือนเกรนในฟิล์มยิ่งเล็กก็ยิ่งทำให้ขยายภาพได้ใหญ่มากขึ้น เมื่อเปรียบเทียบแล้ว noise ในกล้องดิจิตอลก็ถือว่ายังน้อยกว่าเกรนของฟิล์มค่อนข้างมาก แม้จะในกล้องดิจิตอลคอมแพคก็ตาม แต่ในบางสถานการณ์ noise จะเพิ่มมากจนถึงระดับแย่มากได้ เช่น เมื่อเราใช้ความเร็วชัตเตอร์ที่นาน เช่น นานกว่า 1-2 วินาที แต่สำหรับกล้อง DSLR บางตัวอาจจะเปิดชัตเตอร์นานเป็นนาทีๆ โดยไม่มี noise มากวน ก็มีเหมือนกัน ในกล้องมักจะมี noise reduction (นิยมนย่อว่า NR) ให้เลือกใช้เพื่อลดปริมาณ noise ในภาพ หรือ อาจจะทำงานอัตโนมัติเลือกไม่ได้ ซึ่งก็ให้ผลที่น่าพอใจในระดับหนึ่ง หรือในกรณีเมื่อปรับความไวแสง (sensitivity หรืออาจจะเรียกว่า ISO) ไปที่ค่าสูงขึ้น noise ก็จะเพิ่มตามไปด้วย เป็นต้น

ISO100

ISO400

หลายคนพอเห็น ISO ในกล้องดิจิตอลก็อดสงสัยไม่ได้ จะว่าไปนี่ก็เป็นจุดเด่นอีกอย่างหนึ่งของกล้องดิจิตอลตรงที่ผู้ใช้สามารถเลือกปรับความไวแสงแบบรูปต่อรูปได้ หรือ อาจจะเลือก Auto ISO ก็ได้ ถ้าเป็นกล้องดิจิตอลคอมแพคทั่วไป มักจะอยู่ในช่วง 100 - 400 แต่ถ้าเป็น DSLR อาจจะมีค่าที่สูงกว่า เช่น 800 หรือ 1600 ให้เลือกใช้ด้วย และที่ ISO สูงๆ noise จะมีแนวโน้มสูงขึ้นตามไปด้วย คุณค่าๆ ฟิล์มที่ ISO มากๆ ก็มีเกรนใหญ่กว่าฟิล์ม ISO น้อยๆ แต่ในกล้องดิจิตอล ขนาดพิกเซลยังคงเท่าเดิม เพียงแต่พอปรับ ISO สูงขึ้นแสงเข้าน้อยลง วงจรรีเลกทรอนิกส์ในกล้องดิจิตอลจะขยายสัญญาณมากขึ้นตามไปด้วย ซึ่งแน่นอน noise ก็ถูกขยายเพิ่มขึ้นด้วยนั่นเอง อย่างไรก็ตามในกล้องดิจิตอลแต่ละรุ่นจะมี noise แตกต่างกันไป และกล้องดิจิตอลรุ่นใหม่ๆ มักจะถูก

พัฒนาให้มี noise น้อยลงกว่ากล้องรุ่นเก่าๆ ซึ่งจะเห็นว่าพัฒนาไปได้เร็วมากในช่วงนี้ จะเอาเป็นกฎเกณฑ์
แน่นอนสำหรับ noise นั้นยังค่อนข้างลำบากทีเดียว

6. เห็นภาพทันที พระเอกของกล้องดิจิทัล

อย่างที่กล่าวไว้ตอนแรกว่ากล้องดิจิทัลจะมีจอแอลซีดี (LCD) ไว้สำหรับดูภาพ หรือเมนูต่างๆ และแสดงค่าที่
ปรับตั้งไว้ รวมทั้งแสดงพื้นที่วัดแสง, แสดงกรอบโฟกัส ด้วย รูปจากกล้องดิจิทัลเป็นไฟล์ข้อมูลดิจิทัล ดังนั้น
จึงสามารถนำมาดูได้ทันทีหลังจากกล้องบันทึกลงสื่อบันทึกข้อมูลเสร็จเรียบร้อยแล้ว คนส่วนใหญ่จะชอบจุดนี้
มากเพราะจะได้ทันทีว่ารูปที่ถ่ายไปแล้วเป็นอย่างไร, ได้อย่างที่ต้องการไหม และจำเป็นต้องถ่ายใหม่หรือไม่ ...

แม้จอ LCD จะค่อนข้างเล็ก แต่กล้องก็สามารถขยายภาพเพื่อดูเฉพาะส่วนได้ ทำให้เพียงพอที่จะสังเกตได้ว่ามีคน
ในรูปที่ถ่ายไปแล้วกระพริบตาหรือไม่ สำหรับคนที่เล่นกล้องจริงจัง อาจจะใช้กล้องดิจิทัลคอมแพ็คทำหน้าที่
เป็นเหมือนกล้องโฟลารอยด์ขึ้นดี คือใช้ลองถ่ายภาพก่อนที่จะใช้ฟิล์มถ่ายจริง ซึ่งช่วยลดจำนวนภาพที่ต้องถ่าย
ครอบมได้ (ISO บนกล้องดิจิทัลอาจจะไม่เท่ากัน ควรทดสอบให้ดีก่อนเลือกใช้งาน) แต่อย่างไรก็ตามการใช้
จอ LCD เป็นประจำจะทำให้เปลืองแบตเตอรี่ค่อนข้างมาก ดังนั้นในสถานการณ์ที่ต้องการประหยัดแบตเตอรี่ จึง
ควรจะปิดจอ LCD เป็นอันดับแรก กล้องดิจิทัลจะมีช่อง video out มาให้ พร้อมแถมสายต่อมาด้วย สามารถ
นำไปต่อกับโทรทัศน์ ช่อง video เพื่อแสดงผลได้ นับว่ามีประโยชน์ทีเดียว ในกรณีที่ต้องการแสดงผลให้คน
กลุ่มใหญ่

อย่างที่ได้อธิบายไปแล้ว จอ LCD ของกล้อง DSLR นี้จะใช้สำหรับดูรูปหลังจากถ่ายภาพแล้วเท่านั้น (review)
ซึ่งจะต่างกับกล้องดิจิทัลคอมแพ็คตรงที่ใช้ดูก่อนถ่ายได้ด้วย (preview) เป็นเพราะชนิดของเซ็นเซอร์รับภาพ
คนละแบบกัน ดังนั้นผู้ผลิตจึงไม่ทำจอ LCD ที่บิดได้หรือปรับมุมได้ อย่างในกล้องดิจิทัลคอมแพ็ค ให้กับ
กล้อง DSLR จอ LCD แบบปรับมุมได้ มีข้อดีในตอนที่ต้องถ่ายภาพในมุมปกติไม่สะดวก เช่นที่มุมต่ำหรือสูง
กว่าปกติ หรือที่แคบๆ ซึ่งผู้ใช้สามารถยื่นมือเข้าไปและจัดองค์ประกอบจากการมองจอ LCD ได้ หรือแม้แต่การ
ตั้งกล้องเพื่อถ่ายภาพตัวเอง เพื่อเอาไปทำรูปติดบัตร หรือใช้งานอื่นๆ ก็ตาม การบิดจอ LCD ให้หันมาด้าน
เดียวกับเลนส์ได้ ก็ช่วยให้ทำงานง่ายมากขึ้นทีเดียว อย่างไรก็ตามการถือกล้องด้วยสองมือลอยๆ แล้วมองจอ LCD
จะมีความมั่นคงน้อยกว่าแบบมองช่องมองภาพปกติ ดังนั้นอาจจะทำให้กล้องสั่นไหวขณะถ่ายภาพได้ง่ายกว่า จึง
ต้องพึงระมัดระวังในการถือกล้องให้มากกว่าปกติ โดยเฉพาะในกรณีแสงน้อย

7. กล้องทำงานไม่ได้หากไร้ไฟ

แม้ในปัจจุบันกล้องดิจิทัลถูกพัฒนาให้ประหยัดแบตเตอรี่มากขึ้นแล้ว แต่ก็ยังถือว่ากล้องดิจิทัลใช้แบตเตอรี่เปลืองกว่ากล้องฟิล์มทั่วไป เพราะมีวงจรอิเล็กทรอนิกส์มาก และต้องใช้ไฟฟ้าแทบจะทุกขั้นตอนการทำงาน ขาดไฟก็ไร้ประโยชน์ ในกล้องฟิล์ม SLR จะมีกล้องประเภทหนึ่งที่ไม่มีแบตเตอรี่ก็ทำงานได้ปกติ (ยกเว้นวัดแสง) กล้องดิจิทัลจึงนิยมใช้แบตเตอรี่แบบประจุไฟใหม่ได้ หรือนิยมเรียกทับศัพท์ว่าแบบชาร์จไฟได้ (rechargeable battery) ส่วนมากจะเห็นอยู่ 2 แบบคือ ลิเทียมไอออน (Lithium-ion หรือ Li-ion) และ นิเกิลเมทัลไฮดรอกไซด์ (NiMH) จะประหยัดกว่าแบบชาร์จไฟไม่ได้ (ใช้หมดแล้วทิ้ง) อย่างไรก็ตามผู้ใช้กล้องดิจิทัลก็มักจะนิยมมีแบตเตอรี่สำรองแบบชาร์จไฟได้น้อยอีกชุด ไว้ใช้สลับกันในช่วงที่ชุดแรกไฟหมดและนำไปชาร์จไฟใหม่ และเมื่อต้องเดินทางไปในที่ห่างไกลจากความเจริญ ไม่มีไฟฟ้า หรือหาที่ชาร์จไฟได้ยาก จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเตรียมแบตเตอรี่แบบชาร์จไฟไม่ได้ ไปหลายๆ ชุดด้วย ในกรณีที่กล้องสามารถใช้ได้ แต่ถ้ากล้องใช้แบตเตอรี่ขนาด AA ได้ ก็อาจจะไม่จำเป็นต้องเตรียมไปเยอะนัก ในกรณีที่คิดว่าพอจะหาซื้อจากร้านค้าท้องถิ่นได้ในราคาที่ไมแตกต่างกันมากนัก

ในสเปกของกล้องดิจิทัลแต่ละรุ่น มักจะบอกรุ่นและขนาดของแบตเตอรี่ที่ใช้ได้ด้วย ส่วนมากจะใช้ได้ทั้งแบตเตอรี่แบบชาร์จไฟได้ และแบบชาร์จไฟไม่ได้ ดังนั้นควรศึกษาให้ดีก่อนเลือกใช้ และสำหรับแบตเตอรี่แบบชาร์จไฟได้ ควรจะปฏิบัติตามคำแนะนำในการชาร์จไฟหรือการเก็บระยะยาว ที่ระบุในคู่มือกล้องและแบตเตอรี่ เพื่อใช้ได้อย่างถูกต้องและมีอายุใช้งานยืนยาว อย่างเช่น แบตเตอรี่ Li-ion และ NiMH แม้จะไม่มี memory effect อย่าง NiCd (นิแคด หรือ นิเกิลแคดเมียม) ทำให้สามารถชาร์จไฟใหม่ได้ทันทีโดยไม่มีผลกับความจุของแบตเตอรี่ แต่การที่ชาร์จไฟบ่อยๆ โดยไม่จำเป็น จะทำให้จำนวนรอบการชาร์จไฟของแบตเตอรี่เพิ่มขึ้นเร็วกว่าที่ควร (แบตเตอรี่ NiMH รุ่นใหม่ๆ เคลมว่าสามารถชาร์จได้ถึง 500-1000 รอบ) อายุการใช้จะลดลงอย่างรวดเร็ว ทางที่ดีควรใช้ให้ใกล้หมด (แต่ก็ไม่ต้องรอให้หมดเกลี้ยงจนกล้องทำงานไม่ได้) แล้วจึงค่อยทำการชาร์จไฟใหม่ จะทำให้ใช้ได้นานมากขึ้น สำหรับแบตเตอรี่แบบชาร์จไฟไม่ได้ ถ้าเป็นแบบลิเทียม (Lithium) ก็จะมีหลายรุ่นหลายขนาดให้เลือกใช้ แต่ร้านค้าที่ขายอาจจะหาได้ยาก แต่ถ้าเป็นขนาด AA อาจจะหาซื้อได้ง่ายกว่า มักจะนิยมใช้แบบอัลคาไลน์ (Alkaline) นอกไปจากการใช้แบตเตอรี่แล้ว กล้องดิจิทัลยังมีช่องต่อไฟตรง (DC in) โดยต่อผ่านอแดปเตอร์ได้อีกด้วย แต่อาจจะต้องซื้อเพิ่มเติมทีหลัง ซึ่งเหมาะสำหรับคนที่ใช้งานอยู่กับที่ และสามารถต่อไฟได้สะดวก

กล้องแต่ละรุ่นแต่ละยี่ห้ออาจจะสามารถใช้แบตเตอรี่ได้หลายชนิดและหลายรุ่นก็จริง แต่ก็มียางรุ่นที่อาจจะห้ามใช้หรือไม่แนะนำให้ใช้ด้วย ดังนั้นควรศึกษาให้ดีกว่าก่อนเพื่อจะได้ไม่เป็นผลเสียกับการทำงานของกล้องในภายหลัง

8. สื่อบันทึกภาพดิจิทัล

มักจะเรียกว่า เมมโมรีการ์ด (memory card) ใช้บันทึกภาพในรูปแบบไฟล์ข้อมูลดิจิทัล มีหลายรูปแบบให้ชวนปวดหัว ทั้ง Compact Flash (นิยมเรียกสั้นๆว่า CF) , Microdrive , Secure Digital (SD), Multi Media Card (MMC), Smart Media (SM), Memory Stick (MS) , MS pro และ xD ส่วนมากที่นิยมกันแพร่หลายที่สุด ราคาไม่แพงนักก็คงจะเป็น CF แต่ละชนิดก็มีขนาดความจุน้อย ถึงมากให้เลือกใช้ เช่น ความจุ 32 MB, 64 MB, 128 MB, 256 MB เป็นต้น และบางชนิดอาจจะมีระดับที่ความจุสูงกว่านี้ให้เลือกด้วย ใน memory card จะเก็บได้ภาพนั้นก็แล้วแต่ขนาดไฟล์ภาพที่เราบันทึกมา ซึ่งในข้อมูลสเปคของกล้องมักจะมีตารางข้อมูลให้เทียบด้วย ควรศึกษาให้ดีกว่าก่อนที่จะซื้อ memory card เพิ่มเติม เพราะส่วนมาก memory card ที่แถมมากับตัวกล้องมักจะมี ความจุที่น้อยเกินไป ไม่เพียงพอกับการใช้งาน

เมื่อเปรียบเทียบกับฟิล์มซึ่งทำหน้าที่ทั้งรับภาพและบันทึกในตัว กล้องดิจิทัลมีอิมเมจเซ็นเซอร์จะทำหน้าที่รับภาพเข้ามา สูดถ่ายภาพที่ได้มาอยู่ในรูปแบบไฟล์ข้อมูลดิจิทัล บันทึกลงสู่ memory card อีกต่อหนึ่ง ซึ่งแน่นอนว่าคุณจะลบทิ้งก็ได้ถ้าไม่พอใจ ช่วยเพิ่มพื้นที่สำหรับบันทึกรูปต่อไป จะว่าไปแล้ว memory card มีราคาแพงกว่าฟิล์มมาก อย่างเช่น ปัจจุบัน CF ขนาด 128 MB ราคาเกือบ 2 พันบาท เท่ากับฟิล์มเกือบยี่สิบม้วน แต่ก็ถือว่าเป็นการลงทุนครั้งเดียว เพราะสามารถนำมาใช้ต่อได้ไม่จำกัดครั้ง อายุการใช้งานยาวมากสำหรับการใช้งานปกติ ถ่ายโอนไฟล์ไปเก็บที่อื่นหรืออัปโหลดออกมา แล้วลบของเดิมบน memory card ทิ้ง เพื่อนำไปใช้ถ่ายใหม่ อย่างที่ได้เกริ่นไว้ข้อดีอีกอย่างของการบันทึกภาพดิจิทัล คือ จำนวนภาพแปรเปลี่ยนไปตามขนาดไฟล์ภาพที่เราเลือกบันทึก ต่างกับฟิล์มที่มีจำนวนภาพคงที่ต่อม้วน (สามารถถ่ายน้อยกว่าม้วนได้ แต่มากกว่าไม่ได้) ในบางรูปที่เราต้องการถ่ายเพื่อใช้งานอย่างอื่นที่ไม่ต้องการนำไปอัด เช่น ขึ้น web หรือส่ง e-mail ให้เพื่อนดู เราอาจจะเลือกบันทึกในขนาด หรือคุณภาพที่น้อยลง เพื่อประหยัดพื้นที่ memory card ก็ได้

แม้ memory card จะมีข้อดีอยู่มาก รวมถึงไม่ต้องกังวลกับการผ่านเครื่องเอกซเรย์ตามสนามบินหลายๆครั้ง ซึ่งจะมีผลกับฟิล์มที่ยังไม่ล้างได้ แต่ก็มีข้อพึงระวังเวลาใช้งานเพราะมีวงจรอิเล็กทรอนิกส์อยู่ภายใน ดังนั้น

จำเป็นต้องใช้ด้วยความระมัดระวัง ทำตามคำแนะนำในการใช้ในคู่มืออย่างเคร่งครัด ในบางครั้งการถอดหรือการเสียบ เข้าออกจากอุปกรณ์อื่น โดยไม่ระมัดระวัง หรือนำไปใช้กับ card reader ที่ไม่ได้มาตรฐาน อาจจะทำให้ไฟล์ข้อมูลดิจิทัลสูญหาย หรือแย่กว่านั้นอาจจะทำให้ memory card เสียทั้งอันก็ได้ และควรหลีกเลี่ยงความชื้นและความเปียกแฉะทุกชนิด (Microdrive เป็นฮาร์ดดิสก์ขนาดเล็ก จึงไม่ควรทำตกกระแทกโดยเด็ดขาด)

9. คอมพิวเตอร์เป็นสิ่งจำเป็น

อย่างที่ได้อธิบายไปแล้ว เมื่อเราถ่ายภาพแล้ว สิ่งที่คุณใช้เก็บภาพก่อนที่จะนำ memory card ไปใช้ในครั้งต่อไป ก็คือคอมพิวเตอร์ โดยการต่อสาย USB ที่ให้มาด้วย จากกล้องเข้ากับคอมพิวเตอร์ หรืออาจจะเลือกซื้อ card reader เพิ่มเติม มาเพื่อใช้เสียบกับ memory card ที่ถอดออกมาจากกล้องก็ได้ นอกจากจะใช้เป็นที่เก็บภาพแล้ว คอมพิวเตอร์ยังถือว่าเป็นเครื่องมือที่จำเป็นในการจัดการกับภาพ, ลดขนาดภาพ, ตกแต่งภาพ, เพิ่มลดแสง, ปรับคอนทราสต์, ปรับแก้สี ฯลฯ ก่อนที่จะนำไปใช้งานอื่นต่อไป สำหรับผู้ใช้งานดิจิทัลที่จริงจังควรศึกษาวิธีการจัดการหรือตกแต่งภาพดิจิทัลด้วย ซึ่งเครื่องมือนี้เองที่มักคนเปรียบเทียบกับห้องมืดดิจิทัลเลยก็ว่าได้ (digital darkroom)

เมื่อเราเก็บภาพในคอมพิวเตอร์มากขึ้นเรื่อยๆ จะทำให้ฮาร์ดดิสก์เต็มได้ เราอาจจะเลือกบันทึกเก็บภาพไว้ในแผ่น CD-R เพื่อเพิ่มพื้นที่ให้กับฮาร์ดดิสก์ ในกรณีนี้ควรเลือกแผ่น CD-R ที่มีคุณภาพดี และทำสำเนาไว้มากกว่า 1 แผ่น โดยอาจจะแยกเป็นแผ่นใช้งานและแผ่นเก็บอย่างเดียว เพราะเมื่อเรานำแผ่น CD-R มาใช้งานแล้ว มีโอกาสที่แผ่นจะเป็นรอยขีดข่วนจนใช้งานไม่ได้ อย่างไรก็ตามแม้ผู้ผลิตแผ่น CD-R จะอ้างว่าข้อมูลในแผ่นสามารถอยู่ได้หลายสิบหรือเป็นร้อยปีในสภาพการเก็บที่เหมาะสม เราก็ไม่ควรทิ้งไว้นานเกินไป ควรนำออกมาทำสำเนาใหม่บ้างและเพื่อให้แน่ใจว่าใช้กันได้อีกในมาตรฐานของยุคใหม่ๆ ด้วย

เมื่อซื้อกล้องดิจิทัลมา นอกจากจะมีโปรแกรมจัดการกับภาพหรือตกแต่งภาพอย่างง่ายแถมมาให้แล้ว ยังอาจจะมีโปรแกรมอื่นๆ เช่น โปรแกรมต่อรูป Panorama, โปรแกรมทำ Photo Slide show (ในรูปแบบแผ่นวีซีดี) แถมมาด้วย ทำให้การใช้งานมีความหลากหลายและคุ้มค่ามากขึ้น หรือแม้แต่ใช้ upgrade firmware ของตัวกล้องเองเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดหรือเพิ่มเติมนู่นนี่ในตัวกล้องได้ ตามแต่ผู้ผลิตกล้องจะออกมาซึ่งมักจะตามข่าวคราวได้ทางอินเทอร์เน็ต (** การ upgrade firmware ควรทำตามขั้นตอนที่ระบุอย่างเคร่งครัด มิฉะนั้นอาจจะทำให้กล้องไม่ทำงานได้ในภายหลัง **) อย่างไรก็ตามคอมพิวเตอร์ก็เป็นอุปกรณ์ที่ใช้ไฟฟ้าอย่างหนึ่ง ดังนั้นก่อน

จะทำการเชื่อมต่อกล้องเข้ากับคอมพิวเตอร์ หรือ memory card เข้ากับ card reader ควรศึกษาและปฏิบัติตามขั้นตอนการใช้งานที่ระบุไว้ในคู่มือทั้งการใส่และการถอดอย่างเคร่งครัด

จากที่กล่าวมาคอมพิวเตอร์จึงเหมือนเป็นสิ่งที่จำเป็นที่เดียวในการใช้งานกล้องดิจิทัลได้อย่างเต็มที่และมีประสิทธิภาพ และราคาคอมพิวเตอร์ปัจจุบันก็ถือว่าราคาลดลงกว่าแต่ก่อนมากโดยเฉพาะในปี 2546 นี้รัฐบาลสนับสนุนให้ประชาชนมีคอมพิวเตอร์ใช้งานกันมากขึ้น ทำให้มีคอมพิวเตอร์ราคาถูกออกมาในตลาดมากขึ้น บางชุดราคาจะถูกกว่ากล้องดิจิทัลด้วยซ้ำ

10. เวลาตอบสนองที่ต้องพิจารณา

กล้องดิจิทัลโดยเฉพาะกล้องดิจิทัลคอมแพ็คจะมีเวลาการตอบสนองที่ค่อนข้างนานกว่ากล้องฟิล์มปกติ ตั้งแต่เวลาเปิดกล้องจนถึงเวลาพร้อมทำงาน, เวลาหลังจากที่กดชัตเตอร์จนถึงเวลาที่ชัตเตอร์ทำงานจริง หรือเวลาที่บันทึกภาพลงสื่อบันทึกข้อมูลเรียบร้อยแล้วจนพร้อมที่จะทำงานต่อไป ส่วนใหญ่ในกล้องฟิล์มทั้งแบบคอมแพ็คและ SLR มักจะพิจารณากันเฉพาะช่วงเวลาตั้งแต่กดชัตเตอร์จนถึงเวลาที่ชัตเตอร์ทำงานจริง (นิยมเรียกสั้นๆว่า shutter lag time) ซึ่งค่อนข้างสั้นมาก ...

ในขณะที่กล้องดิจิทัลคอมแพ็คทั่วไป จะนานกว่าเล็กน้อย จนอาจรู้สึกได้ว่าช่วงเวลาที่หลังจากที่กดชัตเตอร์กับช่วงของภาพที่ถ่ายได้อาจจะไม่ตรงกันนัก โดยเฉพาะกรณีวัตถุกำลังเคลื่อนที่ และยิ่งช่วงเวลาตั้งแต่กดปุ่มเปิดกล้องจนถึงกล้องพร้อมทำงานด้วยแล้ว อาจจะนานถึง 5 - 10 วินาที ก็ได้ ในกล้อง DSLR โดยทั่วไปจะมีเวลาการทำงานที่ใกล้เคียงกับกล้องฟิล์ม SLR ในระดับเดียวกัน ยกเว้นแต่มีช่วงเวลาที่บันทึกภาพลงสื่อบันทึกข้อมูลเท่านั้น (ยี่ห้อและรุ่นของสื่อบันทึกข้อมูลที่ใช้กับกล้องแต่ละรุ่น ก็มีผลต่อเวลานี้เช่นกัน) ดังนั้นจึงทำให้มีข้อจำกัดตอนถ่ายภาพในโหมดต่อเนื่อง

ทั้งกล้องดิจิทัลคอมแพ็คและ DSLR จะถ่ายรูปต่อเนื่องได้ แต่ที่ต่างออกไปจากการถ่ายต่อเนื่องของกล้องฟิล์มคือ นอกจากจะบอกความเร็วในการถ่ายต่อเนื่อง อย่างเช่น 3 ภาพ ต่อ วินาที แล้ว ยังบอกด้วยว่าถ่ายต่อเนื่องได้จำนวนกี่ภาพที่ความเร็วนั้น เช่น 3 ภาพ ต่อ วินาที ได้ 10 ภาพ หลังจากนั้นอาจจะต้องรอบันทึกเสร็จ หรือถ่ายต่อได้แต่ความเร็วลดลง เป็นต้น ทั้งนี้ขนาดและคุณภาพของ

ภาพ มีผลกับความเร็วและจำนวนภาพที่ถ่ายต่อเนื่องด้วย เพราะในกรณีถ่ายต่อเนื่องกล้องจะเอาภาพที่ถ่ายเสร็จเก็บไว้ในเมมโมรีในตัวกล้องก่อน (เรียกว่าบัฟเฟอร์ เมมโมรี ขนาดใหญ่ก็เก็บได้หลายรูป) แล้วจึงค่อยส่งไปบันทึกต่อใน memory card อีกทอดหนึ่ง ในกรณีของกล้องฟิล์มจะหยุดถ่ายต่อเนื่องก็ต่อเมื่อป้อนยืมชัตเตอร์หรือฟิล์มหมดม้วนเท่านั้น

อย่างไรก็ตามกล้องดิจิทัลรุ่นใหม่ๆ พัฒนาได้ดีขึ้นกว่าแต่ก่อนมาก จะเห็นว่าเวลาการตอบสนอง และความเร็วและจำนวนภาพในการถ่ายต่อเนื่อง ถูกพัฒนาไปในทางที่ดีขึ้นอยู่เสมอ (ในขณะนี้เขียนนี้ Nikon เพิ่งประกาศตัว DSLR รุ่น D2H ซึ่งสามารถถ่ายต่อเนื่องที่ความเร็ว 8 ภาพต่อวินาที ได้ถึง 40 ภาพ - ไฟล์ Jpeg ที่ความละเอียด 4 ล้านพิกเซล)

11. อัดรูปดิจิทัลได้ด้วยเหรอ ?

อาจจะมีหลายคนที่เคยหรือยังเข้าใจอยู่ว่าถ่ายรูปดิจิทัลแล้วเอารูปมาอัดเหมือนกล้องฟิล์มไม่ได้ ต้องเอาไปพิมพ์ทางพรินเตอร์สี่เองซึ่งต้นทุนค่อนข้างแพง แต่เมื่อความนิยมในกล้องดิจิทัลมีมากขึ้น ความแพร่หลายของร้านอัดรูปดิจิทัลก็มากขึ้นตามไปด้วย ซึ่งใช้เครื่องที่อัดรูปลงกระดาษอัดรูปธรรมดาได้ (ที่ผ่านกระบวนการเคมีเพื่อล้างกระดาษอัดรูป) แต่อย่างไรก็ยังถือว่าไม่แพร่หลายมากนัก เพราะในต่างจังหวัดอาจจะหาได้ยากและมีราคาอัดรูปแพงกว่าในกรุงเทพฯ อยู่พอสมควร ไม่เพียงแต่กล้องดิจิทัลเท่านั้นที่อัดระบบดิจิทัลได้ ผู้ใช้ฟิล์มก็เริ่มนิยมเลือกอัดรูปในระบบดิจิทัลมากขึ้นด้วยเช่นกัน เพราะสามารถปรับแก้สีให้มีความถูกต้องได้ง่ายกว่าอัดระบบปกติ และยังมีโปรแกรม

ช่วยปรับภาพมากขึ้นให้เลือกใช้ด้วย วิธีอัดก็คือนำฟิล์มไปสแกนให้เป็นไฟล์ภาพดิจิทัลก่อนที่จะอัดก่อนหน้านี้เอง หรือช่างภาพอาจจะเลือกสแกนฟิล์มเอง แล้วนำไฟล์ภาพไปปรับแต่งเองตามที่ต้องการ แล้วจึงนำไฟล์รูปภาพมาอัดภายหลังได้ โดยไม่ต้องให้ช่างอัดรูป ปรับแต่งหรือแก้ไขรูปใดๆ ให้เราเลยก็ได้ ซึ่งก็ให้ผลงานที่ตรงใจมากขึ้น (หากร้านอัดนั้นมีระบบจัดการสีที่ดี, calibrate สีกับกระดาษอัด และ เราทำไฟล์รูปใน color space เดียวกับ

ร้านอัด และตั้งค่าอุณหภูมิสีของจอมอนิเตอร์อยู่ในช่วงประมาณ 5000 ถึง 6000 K ก็น่าจะทำให้ความถูกต้องสีในระดับที่น่าพอใจในระดับหนึ่ง) ในขณะที่การอัดฟิล์ม negative สีในระบบปกติ ต้องอาศัยประสบการณ์ในการอัดภาพค่อนข้างสูง ฟิล์มใหม่และฟิล์มเก่า อาจจะให้จะต้องมีการปรับแก้สีที่ต่างกัน ทำให้ในการอัดรูปบางครั้งเหมือนเป็นการลุ้นผลงานชิ้นตอนสุดท้าย ซึ่งแม้จะถ่ายมาได้ยอดเยี่ยมแต่อัดออกมาแล้วอาจจะทำให้ต้องตกใจได้เหมือนกัน

อย่างที่ได้อธิบายไว้แล้วว่า memory card มีโอกาสจะเสียได้ ดังนั้นหากไม่จำเป็นจริงๆ ไม่ควรนำ memory card ไปอัดภาพที่ร้านทันที หรือเอาไปเสียบเข้า card reader ที่ไม่รู้จักรหัสหรือยี่ห้อที่ไม่ค่อยน่าเชื่อถือ ทางที่ดีควรจะทำสำเนาเก็บไว้ในคอมพิวเตอร์เราก่อน แล้วจึงทำสำเนาลงแผ่น CD-R หรือ CD-RW แล้วค่อยนำไปใช้ที่

ร้านอัดรูป ถ้าในกรณีที่มีเหตุสุดวิสัยที่ทำให้รูปภาพสูญหายตอนนำไปอัด เราจะได้ไม่ต้องเสียใจภายหลัง

เกือบจะลืมกล่าวถึงสิ่งที่เป็นจุดเด่นอีกอย่างหนึ่งของรูปดิจิทัล นั่นก็คือ การเลือกรูปไปอัด ที่ทำได้ค่อนข้างสะดวก

กว่าเดิมมาก โดยเมื่อถ่ายมาแล้วสามารถเลือกที่

จะไม่อัดเลยก็ได้ หรือหากจะเอาไปอัดก็สามารถเลือกรูปบนจอมอนิเตอร์ เห็นชัดเจน และสะดวกกว่า ในขณะที่ฟิล์มเมื่อล้างแล้วไม่อัดเลย จะดูได้ค่อนข้างลำบาก ดังนั้นในการอัดครั้งแรกจึงมักจะนิยมอัดรูปทั้งม้วนซึ่งบ่อยครั้งที่ม้วนที่ถ่ายรูปที่ถ่ายเสียหรือไม่ต้องการมาด้วย ซึ่งทำให้ช่างภาพส่วนหนึ่งเริ่มนิยมล้างฟิล์มอย่างเดี๋ยวล้างมาแล้วมาสแกนเก็บเป็นไฟล์เพื่อใช้งาน โดยไม่อัดจากฟิล์มก่อนเลยก็มี

12. บันทึกวิดีโอได้ด้วย

ในกล้องดิจิทัลคอมแพ็ค เกือบทุกตัวจะสามารถบันทึกวิดีโอได้ด้วย โดยทั่วไปจะเป็นขนาด QVGA หรือ 320 x 240 ที่ 15 เฟรมต่อวินาที หรือย่อว่า fps และบางตัวจะสามารถบันทึกเสียงเข้าไปได้ด้วย นอกจากนี้บางตัวอาจจะระบุว่าสามารถบันทึกได้โดยไม่จำกัดเวลาต่อหนึ่งไฟล์ ก็คือ เนื้อที่ใน memory card เท่าไร ก็ถ่ายไปได้จนเนื้อที่หมด เพียงแต่ต้องใช้ memery card รุ่นที่บันทึกได้เร็วหน่อย แค่นี้ก็ถือว่าให้ความเพลิดเพลินแก่ผู้ใช้ได้มาก

ที่เดียว เพราะขนาดของ QVGA ก็ไม่ได้เล็กมากเกินไปสำหรับทำ VCD เก็บไว้ดูเล่น (ขนาดของ VCD ระบบ PAL ตกประมาณ 352 x 288 ที่ 25 fps) หรือกล้องบางตัว สามารถถ่ายวิดีโอได้ถึงขนาด VGA หรือ 640 x 480 ที่ 30 fps ซึ่งเกือบจะใกล้เคียงกับที่ถ่ายจากกล้องวิดีโอดิจิทัลเลยทีเดียว แต่ถ้าเกิดสงสัยว่าแล้วควรซื้อกล้องถ่ายภาพนิ่งดิจิทัลหรือกล้องวิดีโอดิจิทัลดีล่ะ เพราะเห็นกล้องวิดีโอดิจิทัล ก็ถ่ายภาพนิ่งได้แต่ความละเอียดไม่มาก ผู้เขียนแนะนำว่า ถ้าเน้นคุณภาพงานอันไหน ก็ซื้ออันนั้นดีกว่า หรือซื้อแยกกันก็ได้หากเน้นคุณภาพทั้งภาพนิ่งและวิดีโอ เพราะตอนนี้กล้องที่ทำได้ดีทั้งคู่ยังไม่ค่อยมีในตลาด

ในกล้อง DSLR ตอนนี้ยังไม่มีการเล่นให้บันทึกวิดีโอ เพราะไม่สามารถทำได้ เนื่องจากข้อจำกัด เกี่ยวกับเรื่อง

รูปแบบวงจรของเซ็นเซอร์รับภาพ ที่ต่างไปจากของกล้องดิจิทัลคอมแพ็ค (เวลาที่ถ่ายภาพไม่สามารถ ส่งข้อมูลออกมาได้ในเวลาเดียวกัน ทำให้ไม่เร็วพอที่จะถ่ายภาพวิดีโอที่ต่อเนื่องระดับ 15 fps หรือ 30 fps ได้) และเป็นเหตุผลเดียวกับเรื่องจอ LCD ที่ดูได้เฉพาะหลังจากถ่ายแล้วเท่านั้น

13. ความสะดวก, คุณภาพและราคา ยังไม่ได้ไปด้วยกัน

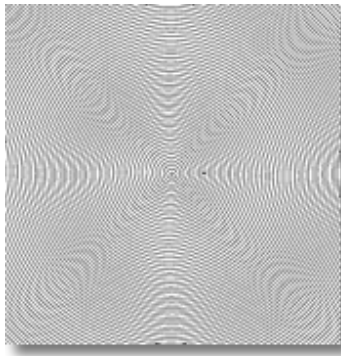
อย่างที่ได้อ่านถึงคุณภาพในการอัดขยายไปข้างแล้ว แต่จริงๆ แล้วภาพจากกล้องดิจิทัลไม่ได้เหมือนกับกล้องฟิล์มไปซะทีเดียว เพราะในภาพจากกล้องดิจิทัลไม่ได้มีแค่ noise แต่ยังมี moire ซึ่งมีลักษณะเป็นริ้วสีแปลกๆ เกิดบนส่วนของภาพที่มีรายละเอียดมากของภาพ ที่ไม่พบเห็นในกล้องฟิล์ม (กล้องดิจิทัลส่วนใหญ่จึงจำเป็นต้องใช้ anti-alias filter เพื่อลดรายละเอียดของภาพจากเลนส์ลงก่อน เป็นการแก้ไข Moire) และความคลาดสี (Chromatic Aberrations) ที่มักจะเห็นเป็นขอบเขียว ขอบม่วง หรือขอบน้ำเงิน จะเห็นชัดในส่วนรอยต่อที่มีคอนทราสต์มากๆ และจะสังเกตเห็นได้ง่ายโดยเฉพาะในกล้องดิจิทัลคอมแพ็ค ซึ่งการใช้รูรับแสงที่แคบลงก็ช่วยลดความคลาดสีได้พอสมควร ในกล้องฟิล์มก็มีปัญหาเรื่องความคลาดสีบ้างแต่จะขึ้นอยู่กับเลนส์ที่ใช้เท่านั้น นอกจากนี้อาจจะยังมีสิ่งแปลกๆ ในภาพ เช่น ขอบพิกเซลเป็น

ความคลาดสี (Chromatic Aberrations)

เหลี่ยมๆ เหมือนฟันเลื่อยๆ ซึ่งอาจจะเกิดจากการตั้งระดับการปรับภาพคม (sharpening level) ที่สูงเกินไปก็ได้ หรือ เม็ดสีแปลกๆ ที่เกิดจากการแบบบีบอัดภาพในรูปแบบ JPEG ฯลฯ อย่างไรก็ตามสิ่งเหล่านี้ก็ไม่ได้แย่ไปหมดซะทีเดียว ในขณะที่จำนวนพิกเซลของภาพเพิ่มขึ้น ปัญหาต่างๆ ก็ดูจะเล็กลงและสังเกตได้ยากขึ้นตามไปด้วย แน่นอนว่าราคาของกล้องที่มีจำนวนพิกเซลสูงๆ ก็สูงตามไปด้วย และต่อไปปัญหาเหล่านี้ก็จะถูกแก้ไขให้น้อยลงในระดับที่ไม่มีใครสนใจก็เป็นได้

คำถามคาใจที่มักจะเกิดกับคนที่ยังไม่เคยใช้กล้องดิจิตอลมาก่อน ว่าทำไม

Moire

ในเมื่อคุณภาพกล้องดิจิตอลมันยังไม่เต็มที่ ทำไมไม่รอให้มันดีก่อนแล้วค่อยไปเล่นล่ะ ? จริงๆแล้ว วัตถุประสงค์ในการถ่ายภาพของแต่ละงาน สำหรับแต่ละคน มิใช่ว่าต้องเน้นคุณภาพสุดขั้วเสมอไป อย่างถ้าเราไปถ่ายรูปงานสังสรรค์ทานข้าวกับเพื่อนเก่าตามปกติ ก็คงไม่ได้มีใครจะมานั่งเพ่งดูรูปถ่ายถึงขั้นว่าขนาดใครจะมีรายละเอียดดีกว่ากัน แต่มักจะถามว่าเมื่อไรจะได้รูป ? ขออัดรูปเมื่อไรจะได้ ? แน่นอนล่ะว่ากล้องดิจิตอลที่มีความสะดวกสูงกว่า จึงมีความเหมาะสมในลักษณะงานทำนองนี้มากกว่า

กล้องฟิล์ม เพราะรูปดูทันทีได้เลย จะต่อสายจากกล้องเข้าทีวี ให้งานเลยก็ได้ เพื่อให้เลือกถ่ายใหม่จนกว่าเจ้าตัวจะพอใจ หรืออาจจะส่งรูปขึ้น web ส่วนตัวให้ดูกันภายในไม่กี่วันได้เลย (แล้วแต่ความขยันของช่างภาพ) หรืออาจจะทำสำเนาขนาดเต็มทั้งหมดลงแผ่น CD-R แจกเพื่อนทุกคนให้ไปเลือกอัดกันเองก็ยังได้ (แต่คงจะต้องอธิบายวิธีการอัดภาพจากไฟล์ดิจิตอลให้เพื่อนคุณหลายๆ คนที่ยังไม่เคยอัด) หลายคนคงพอจะเริ่มเห็นภาพมากขึ้นว่าทำไมบางคนจึงใช้ทั้งกล้องฟิล์มและกล้องดิจิตอลคู่กันไปด้วย รองรับทั้งงานที่เน้นคุณภาพและงานที่เน้นความสะดวกคล่องตัวเป็นหลัก

นั่นหมายความว่ากล้องดิจิตอลเหมาะกับงานที่ไม่เน้นคุณภาพสูง ? ก็ไม่เสมอไป เพราะกล้อง DSLR คุณภาพสูงพอจะใช้แทนฟิล์มได้ก็เริ่มมีให้เห็นในตลาดบ้าง แต่แน่นอนราคาก็ยังสูงเอาการทีเดียว เมื่อเทียบกับกล้องฟิล์มที่อาจจะสะดวกน้อยกว่า แต่คุณภาพที่ได้กับราคาเริ่มต้นที่ต้องจ่ายไป ก็ถือว่ายังคุ้มค่าง่ายกว่ากล้องดิจิตอลมาก อย่างไรก็ตามช่างภาพบางกลุ่มที่งานเน้นความสะดวกรวดเร็วในการใช้งานภาพ มากกว่าการขยายใหญ่ๆ และจำเป็นต้องถ่ายภาพจำนวนมากๆ ในแต่ละวัน เช่น ช่างภาพกีฬา, ช่างภาพข่าว, ช่างภาพนิตยสาร ฯลฯ ก็เริ่มหันมาเลือกใช้กล้องดิจิตอลในการทำงานมากขึ้น เพราะสะดวกและสามารถประหยัดเวลาในการทำงาน รวมทั้งลดค่าใช้จ่ายของฟิล์มและค่าล้างได้มหาศาล ซึ่งบางทีราคากล้องดิจิตอลที่แพงก็สามารถคุ้มกับค่าใช้จ่ายที่ต้องเสีย

กับกล้องฟิล์มตามปกติภายในระยะเวลาไม่กี่เดือนเท่านั้น จากตัวอย่างที่ยกมาหวังว่าหลายคนคงจะเข้าใจ วัตถุประสงค์ของช่างภาพแต่ละกลุ่มในการเลือกใช้กล้องดิจิทัลมากขึ้น

14. กล้องตระกูลเร็ว สิ่งที่ต้องเตรียมใจไว้ก่อน

บางคนที่ใช้กล้องดิจิทัลอาจจะรู้สึกไม่ดีที่กล้องดิจิทัลเปลี่ยนรุ่นกันเร็วมาก อาจจะเพราะยังอยู่ในช่วงที่กำลังพัฒนา และตลาดก็เริ่มนิยมมากขึ้นและยังตอบสนองกับกล้องที่ออกมาใหม่เป็นอย่างดี ทำให้บางคนที่มีกล้องรุ่นเก่าที่ตนใช้จะตกใจ เลยพยายามแสวงหากฎกล้องรุ่นใหม่มาทดแทนอยู่เสมอ ด้วยวิธีซื้อใหม่ขายตัวเก่า ทั้งๆ ที่สเปกกล้องอาจจะไม่ได้ต่างกันมากนัก พอทำไปสักพักอาจจะรู้สึกเหนื่อยและเบื่อ เพราะกล้องมันก็ออกมาเรื่อยๆ ยังไม่มีทีท่าว่าหยุดพัฒนา อย่าง ตอนซื้อกล้อง 5 ล้านพิกเซลก็คิดว่าสุดยอดแล้ว แต่พอ 8 ล้านพิกเซลจะออกมา ก็คิดจะซื้อใหม่อีก ซึ่งถ้ามองให้ดีแล้ว ไม่จำเป็นต้องขายต่อก็ได้ ใช้นั้นไปเรื่อยๆ เหมือนสินค้าไฮเทคตัวหนึ่ง จนกว่าจะเลืยซ่อมไม่ได้หรือซ่อมไม่คุ้ม หรือคิดว่ามีกล้องรุ่นใหม่สามารถสนองการใช้งานให้ได้มากกว่า (หรือสนองความอยากได้ ? ต้องสังเกตเอาเอง) จึงค่อยวางแผนที่จะซื้อใหม่ ซึ่งตอนนั้นก็คงมีกล้องรุ่นใหม่กว่าไว้ให้เลือกอีกเช่นกัน ก่อนข้างจะต่างไปจากกล้องฟิล์มที่แม้จะออกมานานหลายปีแล้ว แต่ก็ไม่ได้ล้าสมัย ด้วยความสามารถ หรือราคาตกมากอย่างกล้องดิจิทัล กล้องเก่าหลายๆ ตัวอาจจะมีราคาแพงขึ้นเป็นกล้องสะสมก็ได้ ดังนั้นก็ต้องดูตัวเองก่อนที่จะเล่นว่าเป็นคนแบบใด ชอบตามแฟชั่นไหม รู้สึกไม่สบายใจเวลาคนอื่นมองว่ากล้องเก่าหรือเปล่า แต่ถ้ารู้สึกว่าตัวเองเน้นที่การใช้งานมากกว่าความรู้สึกภูมิใจที่ได้มีกล้องรุ่นล่าสุดละก็ ก็น่าจะใช้งานกล้องดิจิทัลได้อย่างมีความสุขทีเดียว

เป็นความจริงที่ว่ากล้องดิจิทัลที่ออกมาใหม่ๆ มีแนวโน้มที่คุณภาพจะดีกว่า และราคาถูกกว่ากล้องที่ออกมาก่อน (Canon ออก EOS-10D มาแทน EOS-D60 ภายในเวลาประมาณปีเดียว ปรับปรุงหลายอย่างได้ดีขึ้น ทำงานเร็วขึ้น แต่ราคาถูกลงเป็นหลักหมื่นบาท) หากซื้อมาแล้วก็พยายามใช้งานให้คุ้มค่ากับค่าใช้จ่ายที่เสียไป หากซื้อมาเก็บไว้เฉยๆ อาจจะไม่ค่อยคุ้มนัก แม้

ราคากล้องดิจิทัลจะแพงกว่ากล้องฟิล์มอยู่พอสมควร * แต่ก็มีหลายคนที่ซื้อมาและสามารถใช้จนคุ้มค่าฟิล์ม และค่าล้างอัดได้ภายในเวลา 1-2 ปี หรือเร็วกว่าก็ได้ จริงส่วนหนึ่งที่บางคนบอกว่าซื้อกล้องดิจิทัลแล้วประหยัดกว่า นั่นคือเมื่อถ่ายภาพเยอะขึ้น ค่าฟิล์มและค่าล้างอัดที่ลดลงไปจะช่วยทดแทนกับราคากล้องที่แพงกว่าได้ แต่ถ้าวางซื้อมาแล้วไม่ค่อยได้ใช้ ถ่ายภาพค่อนข้างน้อย กล้องดิจิทัลคงจะไม่ได้ช่วยประหยัดค่าใช้จ่ายเท่าไร กล้องฟิล์มอาจจะดูเหมาะสมกว่าด้วยซ้ำ

บทสรุป

ในช่วง 1-2 ปีที่ผ่านมาที่กล้องดิจิทัลมีความนิยมเพิ่มขึ้น ช่วงภาพหลายๆ คนคงจะเจอคำถามยอดฮิตอย่าง เล่นกล้องดิจิทัลดีไหม ? หรือ มีงบเท่านี้ซื้อกล้องดิจิทัลตัวไหนดี ? ซึ่งบางคนเคยใช้มาแล้วก็คงตอบได้บ้าง ส่วนคนที่ไม่เคยใช้หรือไม่รู้จักมาก่อนอาจจะต้องหาข้อมูลอยู่พอสมควรกว่าจะตอบได้ ผู้เขียนหวังว่าบทความนี้จะช่วยให้ข้อมูลมากขึ้นสำหรับทั้งผู้ที่เคยและไม่เคยใช้กล้องดิจิทัลมาก่อน และสามารถนำไปพิจารณาเลือกใช้งานให้กับตัวเองหรือคนรอบข้างได้อย่างเหมาะสม ซึ่งแน่นอนคำตอบของแต่ละคนอาจจะไม่เหมือนกันก็ได้

อุปกรณ์ในการถ่ายภาพอาจจะมีการเปลี่ยนแปลงไปบ้างตามยุคสมัย แต่ไม่ว่าเราจะใช้อะไร ความสุขในการถ่ายภาพคงไม่มีวันเปลี่ยนแปลง